

Datum van
inontvangstneming

:

03/12/2013

Zaak C-562/13

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

31 oktober 2013

Verwijzende rechter:

Arbeidshof Brussel (België)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

25 oktober 2013

Verzoekende partij:

Openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van Ottignies-Louvain-La-Neuve

Verwerende partij:

Moussa Abdida

ARBEIDSHOF BRUSSEL

ARREST

(omissis) VAN 25 OKTOBER 2013

(omissis)

In de zaak:

Centre public d'action sociale d'Ottignies-Louvain-La-Neuve
[hierna: „CPAS”],

(omissis),

appellant, (omissis),

tegen

Abdida Moussa,

gedomicilieerd te (omissis) Louvain-La-Neuve, (omissis)

geïntimeerde, (omissis) **[Or. 2]**

(omissis)

* * *

I. VOORGESCHIEDENIS VAN HET GEDING

1 Moussa Abdida heeft de Nigerese nationaliteit. Op 15 april 2009 heeft hij een aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 [betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen], die hij steunde op de ziekte waaraan hij lijdt.

Op 4 december 2009 is die aanvraag ontvankelijk verklaard. Bijgevolg heeft Moussa Abdida, die voorlopig tot verblijf was gemachtigd, sociale bijstand genoten van het CPAS van Ottignies Louvain-la-Neuve.

2 Op 6 juni 2011 is de aanvraag om machtiging tot verblijf afgewezen. De arts van de Dienst vreemdelingenzaken was van mening dat er geen contra-indicatie was voor zijn terugkeer naar zijn land van herkomst, Niger, dat volgens de arts over een medische infrastructuur beschikt om personen die aan AIDS lijden te behandelen.

Die beslissing is op 29 juni 2011 betekend en was voorzien van een bevel om het grondgebied te verlaten (omissis). Die betekening preciseert dat „het indienen van een beroep tot nietigverklaring en een verzoek tot opschorting de tenuitvoerlegging van de onderhavige maatregel niet schorst”.**[Or. 3]**

Op 7 juli 2011 heeft Moussa Abdida bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beroep ingesteld tegen de beslissing van weigering van verblijf.

- 3 Bij beslissing van 13 juli 2011 heeft het CPAS de sociale bijstand vanaf 5 juli 2011 ingetrokken en de dringende medische hulp geweigerd.

Op 27 juli 2011 heeft het CPAS zijn beslissing herzien: het heeft dringende medische hulp toegekend, doch de datum waarop de intrekking van de sociale bijstand ingaat, op 6 juni 2011 vastgesteld.

- 4 Moussa Abdida heeft [bij de] (omissis) Arbeidsrechtbank te Nijvel (omissis) op 5 augustus 2011 (omissis) beroep ingesteld. Bij vonnis van 9 september 2011 heeft de Arbeidsrechtbank het beroep ontvankelijk en gegrond verklaard en het CPAS veroordeeld tot betaling van [financiële] sociale bijstand (omissis).

Die rechtbank heeft in wezen geoordeeld (omissis) dat:

„[...] het recht op sociale bijstand [...] een noodzakelijke voorwaarde [is] voor de effectieve uitoefening van het beroep, aangezien de betrokkene tijdens de periode waarin het beroep wordt behandeld moet blijven voorzien in zijn basisbehoeften. [...] Dezelfde beginselen moeten gelden voor een vreemdeling wiens asielverzoek is afgewezen en voor een vreemdeling die tot voorlopig verblijf is gemachtigd wegens zijn gezondheidstoestand en wiens verzoek naderhand wordt afgewezen. Het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel geldt in beide gevallen.

De sociale bijstand moet worden gehandhaafd in afwachting van een beslissing over het beroep”.

- 5 Het CPAS heeft bij op 7 oktober 2011 ter griffie van het Arbeidshof ingediend verzoekschrift hoger beroep ingesteld tegen het vonnis.

II. VOORWERP VAN HET HOGER BEROEP

- 6 Het CPAS verzoekt het Arbeidshof het vonnis te herzien en het oorspronkelijke verzoek ontvankelijk doch ongegrond te verklaren.**[Or. 4]**

III. BESPREKING

A. Toepasselijke bepalingen

Europese richtlijnen

- 7 Volgens artikel 1 van richtlijn 2004/83/EG¹ is het doel van deze richtlijn minimumnormen vast te stellen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, alsmede de inhoud van de verleende bescherming.

Volgens artikel 2 van die richtlijn wordt in deze richtlijn verstaan onder:

„a) ‚internationale bescherming’: de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming zoals omschreven in de punten d) en f);

[...]

‚vluchteling’: een onderdaan van een derde land die zich wegens een gegronde vrees voor vervolging om redenen van ras, godsdienst, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep, buiten het land bevindt waarvan hij de nationaliteit bezit en de bescherming van dat land niet kan of, wegens deze vrees, niet wil inroepen [...]

e) ‚persoon die voor de subsidiaire-beschermingsstatus in aanmerking komt’: een onderdaan van een derde land of een staatloze die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt, doch ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade als omschreven in artikel 15, [...] en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen;

f) ‚subsidiaire-beschermingsstatus’: de erkenning door een lidstaat van een onderdaan van een derde land of een staatloze als een persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt;

g) ‚verzoek om internationale bescherming’: een verzoek [om bescherming van een lidstaat] van een onderdaan van een derde land of een staatloze[...] die kennelijk de vluchtelingenstatus of de subsidiaire-beschermingsstatus wenst [...]”. **[Or. 5]**

¹ – Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming.

Artikel 15 van de richtlijn preciseert dat „ernstige schade” bestaat uit:

- „a) doodstraf of executie; of
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of
- c) ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”.

Artikel 28 van genoemde richtlijn preciseert in verband met sociale voorzieningen:

„1. De lidstaten zorgen ervoor dat personen met de vluchtelingenstatus of de subsidiaire-beschermingsstatus in de lidstaat die deze statussen heeft toegekend de nodige bijstand in de zin van sociale bijstand ontvangen zoals de onderdanen van die lidstaat.

2. In afwijking van de algemene regel in lid 1, kunnen de lidstaten de sociale bijstand voor personen met de subsidiaire-beschermingsstatus beperken tot de meest fundamentele prestaties die qua niveau en toegangsvoorwaarden moeten overeenkomen met die welke voor de eigen onderdanen gelden”.

- 8 Richtlijn 2005/85/EG² van 1 december 2005 stelt minimumnormen vast voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus.

Die richtlijn bepaalt in verband met het toepassingsgebied [in artikel 3] ervan:

„3. Wanneer de lidstaten een procedure volgen of invoeren waarbij asielverzoeken tegelijkertijd worden behandeld als verzoeken op basis van het Verdrag van Genève en als verzoeken om andere vormen van internationale bescherming verleend overeenkomstig de in artikel 15 van richtlijn 2004/83/EG bepaalde omstandigheden, passen zij de richtlijn gedurende de gehele procedure toe.

4. Bovendien kunnen de lidstaten besluiten deze richtlijn toe te passen bij procedures waarin wordt beslist over verzoeken om ongeacht welke vorm van internationale bescherming”.

Richtlijn 2005/85/EG bepaalt in artikel 39 dat de lidstaten ervoor moeten zorgen dat een daadwerkelijk rechtsmiddel openstaat betreffende met name een beslissing die inzake het asielverzoek is gegeven.

² – Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus.

Die bepaling nodigt de lidstaten uit „voorschriften [vast te stellen] overeenkomstig hun internationale verplichtingen [...] betreffende [...] de vraag, of het rechtsmiddel [...] tot gevolg moet hebben dat asielzoekers in afwachting van de uitkomst in de betrokken lidstaat mogen blijven” (artikel 39, lid 3).[Or. 6]

- 9 Richtlijn 2003/9/EG³ van 27 januari 2003 heeft tot doel minimumnormen vast te stellen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten.

Punt 16 van de considerans van deze richtlijn luidt:

„[...] de lidstaten [worden] opgeroepen de bepalingen van deze richtlijn ook toe te passen in procedures inzake verzoeken om andere vormen van bescherming dan die welke uit het Verdrag van Genève voortvloeien ten gunste van onderdanen van derde landen en staatlozen”.

Richtlijn 2013/33/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 stelt nieuwe normen vast voor de opvang van verzoekers om internationale bescherming. Die normen moeten geleden voor asielzoekers alsook voor personen die om subsidiaire bescherming verzoeken. Deze richtlijn moet uiterlijk op 20 juli 2015 zijn omgezet.

Richtlijn 2013/32/EU van 26 juni 2013 „betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming” bepaalt in artikel 46 ervan dat de lidstaten moeten zorgen dat een daadwerkelijk rechtsmiddel openstaat tegen met name een beslissing „om een verzoek als ongegrond te beschouwen met betrekking tot de vluchtelingenstatus en/of de subsidiairebeschermingsstatus”.

In beginsel „staan de lidstaten de verzoekers toe om op het grondgebied te blijven tot de termijn waarbinnen zij hun recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel kunnen uitoefenen, verstreken is en, wanneer dat recht binnen de termijn werd uitgeoefend, in afwachting van de uitkomst van het rechtsmiddel”. (artikel 46, lid 5).

De richtlijn moet uiterlijk op 20 juli 2001 zijn omgezet.

Bepalingen van de wet van 15 december 1980

- 10 De subsidiaire bescherming is geregeld in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980, dat bepaalt:

„§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn

³ – Richtlijn 2003/9/EG van de Raad van 27 januari 2003 tot vaststelling van minimumnormen voor de opvang van asielzoekers in de lidstaten.

land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of **[Or. 7]**
- c) ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Artikel 49/3 van de wet van 15 december 1980 stelt [dezelfde] procedure (omissis) vast [voor de twee statussen: vluchteling of subsidiaire bescherming]

(omissis)

- 11 Wat de schorsende werking van het beroep tegen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en het daarmee samenhangend recht op sociale bijstand tijdens de beroepsprocedure betreft, heeft het Grondwettelijk Hof geoordeeld dat:

(omissis)

[de] kandidaat-vluchteling en (omissis) de vreemdeling die om subsidiaire bescherming verzoekt op grond van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980; (omissis) recht hebben op een opschortend beroep en [er recht op hebben dat] hun verblijf tijdens het onderzoek van dat beroep als legaal wordt beschouwd (omissis) zodat zij recht hebben op opvang en, in voorkomend geval, op financiële sociale bijstand.

(omissis)

- 12 Voor de subsidiaire bescherming die verband houdt met een ernstige ziekte [bestaat een afzonderlijke procedure] (omissis).

Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980, in de versie van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, bepaalt:

„De in België verblijvende vreemdeling [...] (omissis) die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt **[Or. 8]** op een onmenselijke of

vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

(omissis)

Tegen de krachtens artikel 9ter genomen beslissingen kan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beroep tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring worden ingesteld⁴. Dit beroep heeft geen schorsende werking (cfr infra).

- 13 Het Grondwettelijk Hof heeft meermaals geoordeeld dat „de artikelen 9ter en 48/4 van de wet van 15 december 1980 [...] samen de omzetting [vormen], in Belgisch recht, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG” (omissis) **[Or. 9]**

(omissis)

- 14 Wat de niet-schorsende werking van het beroep tegen een beslissing tot weigering van verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreft en het ontbreken van een daarmee samenhangend recht op sociale bijstand tijdens de beroepsprocedure, heeft het Grondwettelijk Hof onlangs geoordeeld dat het verschil in behandeling tussen de vreemdeling die de subsidiaire bescherming aanvraagt op grond van artikel 48/4 en de vreemdeling die zich op artikel 9ter beroept, gerechtvaardigd is:

(omissis) „De beroepen die in het kader van die procedure [van subsidiaire bescherming krachtens artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980] worden ingesteld, hebben een opschortende werking, zodat het verblijf van de betrokken vreemdeling tijdens de duur van het onderzoek ervan als legaal wordt beschouwd.

Hetzelfde geldt niet voor de vreemdeling die zijn verblijfsaanvraag doet steunen op artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Het beroep tot vernietiging tegen een weigering tot verblijf waarover hij beschikt met toepassing van artikel 39/2, § 2, van dezelfde wet, voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, is niet opschortend, zodat het verblijf van de vreemdeling tijdens de duur van het onderzoek van zijn beroep als illegaal wordt beschouwd gedurende de hele procedure” (omissis). Tenslotte heeft het Hof geoordeeld⁵:

„Vermits de vreemdeling die op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 een verblijfsaanvraag heeft ingediend die is geweigerd, en die tegen die beslissing een beroep heeft ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, eveneens een vreemdeling is die illegaal

⁴ – (omissis)

⁵ – (omissis)

op het grondgebied verblijft, vermocht de wetgever te oordelen dat de maatschappelijke dienstverlening die hem wordt toegekend, **[Or. 10]** om dezelfde redenen moest worden beperkt tot de dringende medische hulp” (omissis)

B. Voorwerp van het geschil

15 (omissis)

(omissis) Moussa Abdida (omissis) [voert aan] dat het Grondwettelijk Hof in het arrest de vraag niet heeft onderzocht vanuit het oogpunt van het recht van de Europese Unie en het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie niet in acht heeft genomen.

(omissis) Tevens voert [hij] aan (omissis) dat onvoldoende rekening is gehouden met de rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens inzake de schorsende werking van het beroep gebaseerd op het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Moussa Abdida verzoekt het Arbeidshof dus het Hof van Justitie om een prejudiciële beslissing te verzoeken.

16 (omissis)

C. Bijkomende aspecten van Europees recht

17 Volgens artikel 51, lid 1 van het Handvest van de grondrechten zijn de bepalingen van dit Handvest „gericht tot de instellingen, organen en instanties van de Unie”, alsmede tot de lidstaten „wanneer zij het recht van de Unie ten uitvoer brengen”.

Artikel 52, lid 3, van het Handvest van de grondrechten bepaalt:

„Voor zover dit Handvest rechten bevat die corresponderen met rechten welke zijn gegarandeerd door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, zijn de inhoud en reikwijdte ervan dezelfde als die welke er door genoemd verdrag aan worden toegekend. Deze bepaling verhindert niet dat het recht van de Unie een ruimere bescherming biedt”.

In de onderhavige zaak kan het Handvest van de grondrechten op verschillende vlakken van belang zijn, met name wat de schorsende werking van het beroep en de sociale bijstand tijdens de beroepsprocedure betreft. **[Or. 11]**

Schorsende werking van het beroep

18 Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten bepaalt:

„Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden”.

Volgens de toelichting van het Handvest (PB 2007, C 303, blz. 29), is de eerste alinea „gebaseerd op artikel 13 van het EVRM”.

- 19 Artikel 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens betreft het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel.

De draagwijdte van de verplichting die krachtens artikel 13 op de verdragsluitende partijen rust, is afhankelijk van de aard van de grief van de verzoeker.

Wanneer het een grief betreft waarin wordt aangevoerd dat betrokkene in geval van uitwijzing een reëel risico loopt op een behandeling die ingaat tegen artikel 3 van het EVRM, oordeelt het Europees Hof voor de rechten van de mens dat „rekening houdend met het belang dat het EHRM aan dit artikel hecht en met de in dat geval door [...] slechte behandeling toegebrachte onherstelbare schade” „de daadwerkelijkheid van een beroep in dit geval [vereist] dat de verzoekende partij over een van rechtswege schorsend beroep beschikt” (zaak Gebremedhin [Gaberamadhien], nr.°25.389/05, arrest van 26 april 2007, § 66; zaak M.S.S./België en Griekenland [GC], nr.°30696/09, arrest van 21 januari 2011, § 293; zaak I.M./Frankrijk, nr. 9152/09, arrest van 2 februari 2012, § 134; zaak Hirsi Jamaa en anderen/Italië [GC], nr. 27765/09, arrest van 23 februari 2012, § 200; zaak Singh en anderen/België, nr. 33210/11, arrest van 2 oktober 2012, § 92).

Dezelfde beginselen gelden wanneer de uitwijzing verzoeker blootstelt aan een reëel risico op schending van zijn recht op leven, dat is beschermd door artikel 2 van het EVRM of voor grieven die zijn ontleend aan artikel 4 van Protocol nr. 4 (zaak Conka/België, nr.°51564/99, arrest van 5 februari 2002, §§ 77-85; zaak Hirsi Jamaa en anderen, reeds aangehaald, § 206”.

In casu rijst dus de vraag of België, wat de subsidiaire bescherming betreft op grond van een risico op onmenselijke en vernederende behandeling wegens het ontbreken van een adequate behandeling in het land van herkomst, richtlijn 2004/83 kon omzetten zonder te bepalen dat een beroep van rechtswege schorsende werking heeft.

Weigering om tijdens de beroepsprocedure andere sociale bijstand toe te kennen dan de dringende medische hulp

- 19[20] Uit de artikelen 1 tot en met 3 van het Handvest van de grondrechten volgt dat de menselijke waardigheid onschendbaar is en dat eenieder recht heeft op leven en op lichamelijke en geestelijke integriteit.

Lid 1 van het artikel betreffende het recht op leven is gebaseerd op artikel 2, lid 1, eerste zin, van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (PB 2007, C 303, blz. 17). [Or. 12]

Artikel 4 van het Handvest van de grondrechten bepaalt: „Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

De toelichting luidt: „Het recht van artikel 4 correspondeert met het recht dat in het gelijkkluidende artikel 3 van het EVRM is gewaarborgd [...]. Overeenkomstig artikel 52, lid 3, van het Handvest heeft het derhalve dezelfde inhoud en reikwijdte als voornoemd artikel” (PB 2007, C 303, blz. 29).

20[21] Ofschoon de rechtspraak op dit punt niet definitief lijkt vast te staan, lijkt het Europees Hof voor de rechten van de mens thans niet meer uit te sluiten dat de omstandigheid dat aan een kwetsbare persoon geen of duidelijk onvoldoende sociale uitkeringen worden toegekend⁶, een onmenselijke en vernederende behandeling kan vormen (Budina/Rusland, nr. 45603/05, 18 juni 2009; M.S.S./België en Griekenland [GC], nr. 30696/09, arrest van 21 januari 2011, § 263)⁷.

(omissis)

21[22] Zoals hierboven uiteengezet, kan tegen de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, waarbij de subsidiaire bescherming op grond van ernstige ziekte is geweigerd, een gewoon beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden ingesteld.

Gelet op de duur van de behandeling van dit soort beroepen lijkt het niet aannemelijk dat de grief die is ontleend aan artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens eerder dan over een aantal maanden of zelfs jaren kan worden behandeld (ook betekent een positieve uitkomst, aangezien het een beroep tot nietigverklaring betreft en geen beroep bij een instantie met volle rechtsmacht, alleen dat de Dienst Vreemdelingenzaken een nieuwe beslissing moet nemen, die opnieuw ongunstig kan zijn en opnieuw kan worden aangevochten...).

In de onderhavige zaak lijkt het beroep tegen de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, nog altijd bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aanhangig te zijn.

In dat verband rijst de vraag of, in afwachting van een beslissing over zijn beroep, verzoeker, die geen andere sociale bijstand ontvangt dan dringende medische

⁶ – Het Europees Hof voor de rechten van de mens oordeelt dat „personen met hiv” „een kwetsbare groep vormen en getekend zijn door een verleden van veroordelen en stigmatisering” (zaak Kiyutin/Rusland, nr. 2700/10, arrest 10 maart 2011, § 64).

⁷ – (omissis)

hulp, in zijn land van verblijf wordt onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling en/of aan een schending van zijn recht op leven en op lichamelijke integriteit.

Hoewel volgens het Grondwettelijk Hof de dringende medische hulp „alle preventieve en curatieve medische zorgen [...] die noodzakelijk zijn om een [reëel] risico [voor het leven of de fysieke integriteit te weren]” moet omvatten, rijst de vraag [Or. 13] of verzoekers andere basisbehoeften (huisvesting, voeding) ten laste moeten worden genomen.

(omissis)

In de praktijk zouden de basisbehoeften (andere dan die welke onder de dringende medische hulp vallen) kunnen worden verstrekt in het kader van de socialebijstandsregeling of in het kader van de opvangmaatregelen voor kandidaat-vluchtelingen (alsmede van personen die om de subsidiaire bescherming verzoeken om andere redenen dan een ernstige ziekte).

- 20 Derhalve moet het Hof van Justitie worden verzocht om een prejudiciële beslissing over de in het dictum van het onderhavige arrest vermelde vragen.

BESLISSING

HET ARBEIDSHOF,

verzoekt het Hof van Justitie krachtens artikel 267 VWEU om een prejudiciële beslissing over de volgende vragen:

„1. Moeten de richtlijnen 2004/83/EG, 2005/85/EG en 2003/9/EG aldus worden uitgelegd dat op de lidstaat die bepaalt dat vreemdelingen die „op zodanige wijze lijden aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor hun leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in hun land van herkomst”, recht hebben op de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 15, sub b, van richtlijn 2004/83/EG, een verplichting rust om:

- te bepalen dat een beroep tegen de administratieve beslissing waarbij het verblijfsrecht en/of de subsidiaire bescherming wordt geweigerd en een bevel wordt uitgevaardigd om het grondgebied te verlaten, schorsende werking heeft,
- in het kader van zijn socialebijstandsregeling of opvangregeling te voorzien in andere dan de medische basisbehoeften van verzoeker tot de beslissing over het beroep tegen die administratieve beslissing?

2. Indien de vorige vraag ontkennend wordt beantwoord, rust dan bij de omzetting van richtlijnen 2004/83/EG, 2005/85/EG en 2003/9/EG krachtens het Handvest

van de grondrechten en met name, de artikelen 1 tot en met 3 (menselijke waardigheid, recht op leven en op lichamelijke integriteit), artikel 4 (verbod van onmenselijke en vernederende behandelingen), artikel 19, lid 2 (recht om niet te worden uitgezet naar een staat waar een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandelingen bestaat), de artikelen 20 en 21 (gelijkheid en non-discriminatie, in verhouding tot andere categorieën van personen die om subsidiaire bescherming verzoeken) en/of artikel 47 (recht op een doeltreffende voorziening in rechte) ervan, op de lidstaat een verplichting om te bepalen dat een beroep schorsende werking heeft en te voorzien in de in vraag 1 bedoelde basisbehoeften?”

(omissis)

(omissis) **[Or. 15]**

(omissis)